nenda, et mul neid nähhes röom olli. Jubba need kats wannemad poisid worsid mulle tö kallal abbiks olla ja se wannem tüttruk olli emmale abbiks, need noremad käisid ellajattega karjas, ja minna sain nähha, et lapsed Jummala and on ja et Jummal nende läbbi mo maiapiddamist önnistas.

Nüüd ollen minna waene ilma lapsita, otse kui mahajätud aino üksi siin ma-ilmas, sest need sured rubbid on keik mo kuus lapsed minnust ärra wõtnud ja Jummala önnistaminne on minnust lahkunud. Ma pean woorast perret toitma ja katma, pean tööd tehhes waewa näggema, ja ei tea mitte kenne pärrast. Se emma nuttab allati, ja küsib minno käest ommad lapsed, kes, Jummal parrako! minno sü läbbi surma kätte said. Mo süddame tunnistus kaebab mo peäle Jummala ees, et ma omma laste mõrisukaks sanud; sest ma ollin tigge ja pahhin wasto need, astad prukida, mis läbbi nemmad ollekssid woind sest raske surmast peästetud sada. Selle pärrast ei olle mulle päwa egga öse rahho. Oh, ma ollen üks önneto mees!

Mo Moisa, Herra ütles mulle kül kümmekorda: Mart lasse omma lastele need ued rubbid panna, sest ei surre üksi inimenne, ja nemmad ei sa siis ial mitte neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal wisil olli ka Praua mo naesele ütlenud, ning sedda nou andis meile ka meie koggudusse Õppetaja ja panni sedda öiete meie hinge peäle, kui paljo rasket kostmist meile ükskord sepärrast piddi ollema, kui mete mitte-öigel wisil ei katsu omma laste ellamist hoida; agga, Jummal parrako! ma ollin kurt temma hea nou wasto. Moisa Wannemad ja se koggudusse Õppetaja lasid isse omma enneste lastele ued rubbid panna. Need ei sanud sest mittegi haigeks. Sedda ma näggin, ag-